

ASPEPC·SPS porta el Decret d'Autonomia de Centres als tribunals

El recurs presentat per ASPEPC·SPS davant del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, Sala del Contenciós-Administratiu, va ser admès a tràmit el passat 27 d'octubre. A continuació us informem dels aspectes més destacats d'aquesta impugnació.

CONSIDERACIONS PRÈVIES

Cal fer dues consideracions prèvies.

La primera és que hem de distingir entre el que, d'una banda, pugui no agradar-nos d'una determinada llei o decret, i el que, de l'altra, sigui impugnable perquè no s'ajusti o vulneri una normativa de rang superior. En el nostre cas, no ens agrada pràcticament res del decret d'autonomia de centres, però en tots aquells aspectes que s'ajustin a la LEC el decret no és impugnable. Una altra cosa és que, al seu torn, la LEC estigui també ara mateix *sub iudice* al Tribunal Constitucional.

La segona qüestió és que en aquest document no entrarem en el fons de les argumentacions tècniques que sustenten les nostres impugnacions.

ASPECTES SUSCEPTIBLES D'IMPUGNACIÓ I ARTICLES IMPUGNATS

Autonomia pedagògica i curricular

Un aspecte inclòs en els elements del projecte educatiu de centre. Fa referència a diversos articles del capítol III, com ara el 14. **La consideració bàsica de la nostra argumentació és que un centre no pot elaborar ell mateix el seu propi currículum, sinó que s'ha d'ajustar al programa d'estudis i dur a terme la seva concreció i desenvolupament, però mai fixar-se objectius més ençà o més enllà del programa d'estudis.**

L'autonomia pedagògica, en tot cas, s'ha d'exercir en la manera de concretar i desenvolupar el programa d'estudis, però mai modificar-lo.

Aprofitem per informar que un projecte educatiu de centre que no respecti el programa d'estudis i el currículum és impugnable perquè vulnera la normativa.

Funció docent i especialitat, funcions i obligacions del professorat, criteris d'elaboració de plantilles dels centres

En totes aquestes temàtiques **hi ha diversos aspectes que hem impugnat i que estan relacionats entre ells. Són qüestions que fan referència als horaris, a les activitats extraescolars, als límits ideològics i fiscalitzadors del projecte educatiu, al tema de l'especialitat del professorat de secundària...**

Per exemple, la normativa bàsica estatal estableix l'especialitat com el criteri per excel·lència a partir del qual es configuren les plantilles dels instituts. Un criteri força raonable, hem de dir, tota vegada que considerem que la feina del docent és ensenyar la nostra especialitat als alumnes. Doncs bé, resulta que en el decret d'autonomia, l'especialitat ni tan sols apareix com un criteri (art 49.4). Simplement no hi és. Sabem de la fòbia patològica que els «*experts educatius*» del Departament que han elaborat el decret tenen envers la idea d'especialitat -deuen de ser *setciències*, ells-. Però aquí han comès una flagrant vulneració del marc legal vigent.

Un altre exemple d'article també impugnat i que dóna una idea molt precisa de quin és el concepte que el Departament té del professorat: l'article 15.2.d, parla de l'obligació dels professors de donar informació i *assessorament personal* (sic) a l'alumnat. Podríem fer riota d'això, però no és cosa de broma perquè, a mans d'un director poc escrupolós, la utilització que se'n pot fer esglaiaria només de pensar-hi.

El director pot sancionar directament el professorat.

El director **podrà imposar una sanció directa i preventiva per faltes lleus de fins a 15 dies de suspensió de sou**, i a la segona, falta greu... Més que un excés (el terme tècnic), és una aberració.

I amb això entrem en un dels temes estel·lars d'aquesta joia de decret: **la capacitat sancionadora per la via directa del director(art. 50). Només direm això: inadequada a dret**. I una cosa més, a l'època de la dictadura franquista, també era així. I igualment inadequada a dret. Solament que en aquells temps no estàvem en un estat de dret i ara sí. En canvi, ja se sap, segons qui ets així se't tracta, perquè si en comptes de professor ets alumne...

Les sancions als alumnes han de comptar amb l'acord explícit dels pares

Les potestats que el Departament atorga al director a l'hora de sancionar professors esdevenen, en canvi, prevencions quan es tracta de sancionar un alumne. Aquí sí que funciona el garantisme a partir d'un enrevessat sistema de cauteles que acaben fent impossible qualsevol procediment contra un alumne, sigui quina sigui la seva falta. **Potser sigui que no es fien dels directors, perquè, posem pel cas, si es tracta de sancionar un alumne que li hagi trencat la cara a un professor (art. 24.3.d), resulta que caldrà l'acord dels pares o tutors per establir la graduació de l'aplicació de la sanció**. Exactament igual que si a un condemnat a cadena perpètua de 40 anys li donen 60 de moratòria fins a començar a complir la pena.

Nosaltres, en canvi, pensem que el director ha de tenir potestat per sancionar directament l'alumnat sense més intermediaris, però que les sancions al professorat han de seguir el procediment actualment vigent a la funció pública. Just a l'inrevés del que vol el Departament.

Nomenament a dit d'interins i substituïts, perfils singulars per als funcionaris...

Són els temes tractats a l'article 50. En diem "nomenaments a dit" perquè és la manera més acurada i suau de definir el procediment. Una pràctica que, tot fent memòria, semblava oblidada, igual que les sancions directes. La desregulació, el menyspreu dels principis d'igualtat, mèrit i capacitat, la possibilitat d'adjudicar places definitives mitjançant procediments opacs i al marge dels concursos públics i oberts que es pretenen amb aquest Decret han estat igualment impugnats per no ajustar-se, en la nostra opinió, a dret.

Els tribunals sentenciaran el que toqui i nosaltres no ens cansarem, que ho tinguin clar. I com a mostra, ja anunciem que també impugnarem el Decret de Direccions.